

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3203/2020
28.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Илија Петрушић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Јована Вучковић Пејчић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4124/2019 од 13.05.2020. године, на седници одржаној 28.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4124/2019 од 13.05.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4124/2019 од 13.05.2020. године.

Образложење

Основни суд у Лесковцу, пресудом П 3817/17 од 10.01.2019. године, усвојио је тужбени захтев тужиоца, тако што је обавезао туженог да плати тужиоцу на име дуга на основу уговора о зајму закљученог 15.01.2017. године, износ од 6.700 евра, са домицилном каматом по стопи Европске централне банке почев од 16.03.2017. године до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 15 дана по пријему пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је туженог да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 129.687,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде, а ако у одређеном року не плати, дужан је да плати законску затезну камату на износ од 55.125,00 динара, почев од извршности пресуде до коначне исплате, под претњом принудног извршења (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж 4124/2019 од 13.05.2020. године, одбио је као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П 3817/17 од 10.01.2019. године, у ставу првом изреке у односу на главно потраживање и у ставу другом изреке (став први изреке). Исту пресуду, преиначио је у ставу првом изреке у делу одлуке о камати, тако што је на износ главног дуга од 6.700 евра досудио законску затезну камату по референтној каматној стопи Европске централне банке на главне операције увећане за осам процентних поена, почев од 16.02.2017. године, до коначне исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате,

у року од 15 дана по пријему пресуде, док је одбио као неоснован захтев тужиоца за исплату домицилне камате на износ главног дуга од 6.700 евра по стопи Европске централне банке (став други изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, из свих законом прописаних разлога, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Из образложења побијане другостепене пресуде између осталог произлази, да је између странака постојало поверење и да се тужени обратио тужиоцу ради позајмице износа од 8.000 евра ради куповине машине за производњу пелета, да је позајмица извршена 15.01.2017. године испред куће тужиоца, чему је био присутан ВВ, као сведок, када је тужилац избројао и предао туженом новац у износу од 8.000 евра у апоенима од 500 евра и са туженим закључио усмени уговор о зајму, а тужени вратио само износ од 1.200 евра, те да тужиоцу припада право на повраћај новчаног износа од 6.700,00 евра, на основу члана 557. Закона о облигационим односима.

У конкретної ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези члана 413. ЗПП, и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 07.11.2017. године.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, у делу којим је усвојен тужбени захтев тужиоца у износу од 6.700 евра, као главни захтев, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена на основу цитиране одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Није од утицаја на другачију одлуку овог суда указивање у ревизији на одредбу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, којом је прописано да, ревизија је увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Ово стога, што је побијана другостепена пресуда преиначена само у погледу одлуке о траженој камати, која у конкретној ситуацији не чини главни тужбени захтев, због чега се не узима у обзир приликом утврђивања права на изјављивање ревизије, у смислу члана 28. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**